

Tarihi Olan İlahi Adalet 11

– Bayram KAYA · 23 Temmuz 2018

Yeme içme, savunma, barınma, güvende olma, iş alanı, sağlık, eğitim ana insanın başında beri var olan "temel insan" sağlamasıydı. Üretim hareketi de hizmet hareketleriyle şahlanmıştı. Sadece sosyo toplumsa yapılarla ortaya konan ve sosyo toplumların bir özelliği olan hizmet hareketi de temel insan sağlamlasını ortaya koyan yanıyla, "temeldi esastı". Ama ikincildi.

Hizmet temel kişi sağlamlası içinde olmakla (çocuk-yaşlı-hasta-aciz bakım hizmeti gibi bunlar) temel ve esas üretim hareketi içinde zorunlu olarak kavranandı. Ancak şarkı söylemek, konser dinlemek, futbol ve hokkabazlık izlemek, seyahat etmek vs. modern bir insanın ihtiyacıysa da ve bu hizmetlerin de mutlaka bir üretim karşılığı varsa da bu hizmetler temel sağlanan hizmetler içinde ve hayatı sürdüren temel ihtiyaçlar içinde kavranmayan hizmetlerdir.

Futbol oynamaz ya da futbol seyretmezseniz ölmezsiniz. Ama yemezseniz ölürsünüz. Siz temel üretim hareketi içinde nitelikli verimli ve kolektif emekle olursunuz. Emegın karşılanmasından fazlası olan çalışma içinde emek gücüyle üretirsiniz. İşte emegın karşılanmasından fazla olan emek gücü üretimleriniz hizmetlere karşılıktır.

Böylece temel üretim hareketi içinde çalışmadığı halde doyabilen kesimler ortaya çıkıyordu. Başka deyişle temel üretim alanında çalışanların emek gücü sayesinde; temel üretim alanında çalışmayanlar bambaşka işlerle uğraşmanın boş zaman olanağını kazanıyorlardı

Sizin emek gücü fazlanız onların doyması oluyordu. Onlar da bu emek gücünüze karşı size hizmet sunuyorlardı. Yani hizmet, doymaları karşılığı size sunulandı. Emek gücü de bu hizmeti almanız içindi. Bu nedenle hizmet (sanat) üretimi asıl olan temel üretim dediğimiz kolektif iliğın dışında kalır. İşte bu nedenle "kişisel sahipliğın konusu olarak" iki süreç yine toplumsal çevrimle düzenlenebilir.

Zanaat asıl ve temel sağlanan olan üretim hareketi içindeydi. Sanatsa üreten emegın hemen yanı başındaydı. Sanatın kimi dalları bilim teknik gibi dalları zanaat ile çok ilişkindi. Üstelik sanat hayat ile yaşam ile birinci derecede değilse bile çok ilişkiliydi. Yaşamınız için yeni damar ağlarıyla döşenmekti.

Köleci sistemde futbol, şarkı türkü söyleme gibi hizmetler bu dengelerle gözetilmez. İşine gelmeyen eleştiri noktalarında köleci sistem sanatı da gözetmez. Mücadele içinde refaktan biraz pay alırsanız, Köleci sistem bu futbol şarkıcı kesim gibi hizmetlerle hem bu refahı elinizde alır. Hem bu hizmetlerle sizi borçlandırır.

Yani bu tür hizmet sektörleri köleyi asıl kölelik düzlemine döndürmeye ve refah payını emisyon yapan

bir sömürü araçlarına dönüşmektedirler. Oysaki zanaat ile sanat "ne kadar ekmek o kadar köfte" eksenli mütakabiliyet ile dengeye en yakın durumların içinde olmaları esastı.

Kolektif meşruiyet kişileri nitelikli ve verimli emek güçleri üzerinde kitap okuma, seyahat etme gibi "kişi sahipli hizmetler kullanımlı tüketiminin özel sahipleri yaptı. Köleci adalet üretim aracı üzerindeki kolektif sahipliği kimi seçilmiş kişilerin sahipliği yapmakla sömürüyü ortaya koymuştu.

Kolektiflik, sağlatan hareketle de vardı. Kolektif alan etkisi kişi ile sağlatması arasına yepyeni bir boşluk devinmeli oyuk alan hareketleri belirimi olarak yansıtmıştı. Bu belirim kolektif akışa uygun olan üretim süreci olmakla, oyuk alanlar içinde mutlaka olup bitmesi gereken reaksiyonları oluşturur.

Yolun tarzı buydu. Bu, üretim kadar üretim ve tüketim dengesi idi. Kabaca tüketen kadar üretendi. Üretim kadar tüketilendi. Siz tüketilenden, eş deyişle tüketeyeceğinizden; ihtiyacınızdan fazlasını tüketemeyeceğinizi üretmek demek doğaya ve doğal yaşama müdahale etmek yanında savurganlığı (müsriflikti-israftı).

Üretim hareketinin başlangıcında arz talep yapıcı belirimlerle ve zorunlu hal ile etkisi hiç yoktu. Araz ve talep kolektif olmayan bir sistemde sırf ticari anlayış la sömüren sistem içinde olasıdır. Arz ve talep kâr eden sömüren sistemle aktif ve belirimle olabiliirdi. Acıkmayla arz ve talepli değil, güdülüydünüz.

Acıkmanın ne arzı vardı ne talebi. Güdüydü. Güdünün de ne kâr ne ticaret hedefi olabilir. Arz ve talep daha baştan kâr ve ticareti ön gören kurgu olmakla insanlarda psikolojik tüketme hissi uyandırma nedenle talepler oluşturup talebi karşılayan satışlara da arz deniz. Kâr-ticaret üretimin hedefi değildir. Arz ve talebin sizin doyup doymamanızla amaca uygun kullanıp kullanmamanızla hiçbir alakası yoktur.

Üretici satmaya hazır malı üretir. Buna arz denir. Sizin de hazır olan bu malı almaya yönelmenize de talep denir. Tamamen fiyat oyunları olan kumpaslardır. Üretici hayati olan kalp ilaçlarını üretse de ilaca hasta olanlar dışında talep oluşturamaz. Oysa toplum talep olmasa da kalp ilacı üretir. Ama üretici hayati olarak hiç gereği olmayan bir sakızı hem üretip arz eder hem de çok rahat satış talebini oluşturur. Yani arz talep ticaridir. Temel üretim hareketi ticaret, kâr gözetmez zorunlu karşılanmadır.

Ticari mantığa göre siz ürünü alın-tüketin yeterdi. Gerekli gereksiz ürünleri size aldırıldıkça buna arz diyor. Sattıkça da talebi karşılama diyordu. Arz ve talep üretim hareketini kolektif olmaktan çıkarır. Ajan enfeksiyonlarıyla işin ucunu başka yöne kaçırtır. Sürecin ilahi üretim sisteminden El adaletli sisteme nasıl, neden ve ne evrelerle geçtiğini gördük. Var oluşun ve bir var oluş şekli olan sosyo toplumların nasıl inşa olduklarını az çok kavradık.

İlahi keyfi dağıtmıyordu. Zorunlu bir yol üzerine inşa ediyordu. İlahi anlayış kendisini üretim hareketinin başına getiren kolektif süreçten ayrı da değildi. Sadece totemi üreten ilişkiyi, gruplar arası ittifaklı üretim

hareketine çevirmenin iradesi olmakla daralıp genişlen bir evrimci inşa salınıımıydı. İlah, üreten yolun kolektife göre olan kuralını inşa ediyordu.

Yani ilah "öz itibarıyla kolektifi iliği gözetmek dışında" sürecin geçeceği inşa aşamalarını bilmiyordu. İlahı mananın üretim hareketi içinde inşaaya dair belirenlerin yanında, birçok belirmeyenlerinin olması nedenle ilahın tam bir düşüncesi yoktu.

İlah, totemden gelen denemeyle insanın neye göre olacağını biliyordu. Ama ileri akan sürece göre deneyimi olmadığı için ilerideki akışın nasıl olacağını etraflıca bilmiyordu. Süreç tam bir "Minerva'nın baykuşu gece uçar" misaliydi. Yani "önce olaylar yaşanılır, sonra düşüncesi edinilirdi".

Halbuki El, ilahi inşayı da ilahi inşa düşüncesini de ruhuna kadar iyi biliyordu. İyi biliyordu ki sürece de sistemin arkasından dolanma yapma kurnazlığı içinde bakabiliyordu. El, kolektif oluşu gözetmiyordu. El'in mantığı sömüren bir viral enfeksiyonun "yönetici molekülleri" gibi çalışıyordu.

Doğadaki viral enfeksiyon kurban ile kendisinin tarihi uyumunu ortaya koyamadığı için viralin enfekte ettiği florası, eninde sonunda ölür. İşte El'in marifeti tam da buradadır. Eli gerekmedikçe sömürdüğü köle florasını kolay kolay öldürmez. Gerektiğinde de gözünü kırpmadan

El, köleden florası olan kişileri, boğaz tokluğuna göre bir doyma içinde tutar. Ki köle floralar efendileri için yarın yeniden çalışır durumda olsunlardı. El kölelerin ölmeyecek kadar yaşama bağıntısını gözettilti. El'in hinlikle enfekte ettiği kurnazlığın kendisini ihya eden kurallarına da adalet diyordu. İşte biz El'in bu tutumuna bakarak köleci anlamla asalak veya parazit olmayan yola yordama ilahi adalet diyebiliriz.

Oysa El'in anlayışı herkese göre değildi. El'in şefkati mal sahiplerinin egemenliğine göre idi. Bu neden ile El'in seçilmiş kişilere göre yaptığı rızık takdiri dışında kölelere yaptığı vaatlerle bir gözbağının göz boyaması vardı. Eski ilahi zorunluluklar El anlayışının içinde şimdi mal sahiplerinin yönetmesi olmuştu. El kölenin korkularını taşeronluk üzerinde işsizleştirme tehdidiyle, işsizliğe de kader demekle kontrol ediyordu.

El'in tutumu ilahın yolu üzerinde meşrulaşma değildi. İlahı göre ilah sözünün karşıtını söylemekle meşru olmak istiyordu. Eğer El, ilahın tutumu gibi bir yol gözetseydi; mülk sahipliği üzerinde bir paylaşma değil, ilahın üreten ilişkileriyle ve ilahın üretim hareketi ile bağıntılı olan yol üzerinde mütekalibiyeti bir meşrulaşma yapardı. Öyle olsaydı zaten El'in meşrulaşma tartışması olmazdı.

İlahi meşruiyet takdiri herkese "vaat" olmayacak kadar gerçektir. El'in meşruiyeti ise herkese göre olmayacak kadar ADALETTİ. Yani El köleye gerçek olmayacak kadar vaattir. El meşru olamadığı için "kutsal kılınan mülke göre" olan bir "adalet" üzerinde meşru olmaya çalışıyordu.

İlah ittifakı kolektife göre mütakabiliyetleydi. İlahın adalet gibi sistemi arkadan dolanma adeti yoktu. Totemi temsilcilik üreten hareketle ittifak etme takdiri kullanan ilah olurken İlahın kişileri de insan (adam-Adem) olmuştu. İlahlara öykünen insanlar El olmakla, insanları köle kılmıştılar. İlahlar üreten ilişkilere göre mütakabiliyetiydiler. El mütakabiliyeti, olmadığı için adaletliydi!

Kölecilik El gözünde yüceltildi. Bu yüceltmeye El uygulamaları içinde adalet dendi. Köleler çağlar boyunca bu adaletle yönetildiler. Firavunun adaleti. Kısra'nın adaleti. Sezar'ın adaleti, Halifenin adaleti. Kilisenin adaleti. Kutsal Roma Cermen ve Osmanlının vs. adaleti hepsi aynı tür El adaletine uygun olan, "adil yönetimlerdi!"

Adaletli sistemlerin tümü istisnasız köleci sistemlerdi. Sistem köleci ve kötü olduğu için adaletli olmaya zorlanıyordu. Sistem köleyi meşru kılmakla köle emeğinin sömürsünü ortaya koyan adaletli olan sistemlerdi.

Kölelik ve kaynak sömürsü, sömürgecilikti. Sömürgecilik te kaynak sömürsü ve kölelikti. Ve bu sömürgeci imparatorluklar sömürgecilikle adalettiler (ganimetle fetihçi adalettiler). Söz gelimi anlı secededen kalkmayan ve Kanununun Damadı olan Veziri azam Rüstem Paşa'nın 1700 kölesi vardı. Köleciliğin fethin şiddetini anlayınız.

Kişi mülk sahipliğinin her iki belireninden biri yani kişi mülk sahipliğinin olumlu belireni El ya da efendilerdi. Olumsuz belireni de köleler ve kölelikti. Kişi sahipli mantık ve kölelik, kolektif sahipli mantığın karşıtıydı. İşte El bu haline bakmadan köleliği ve kendisini kutsamak için kolektifi ilğe azma sapma deyip küfredecekti. Yani El ilaha söverek, ilahı kötüleyerek meşru oluyordu.

Günümüzdeki partiler de böyle değiller mi? Bir plan program ortaya koymazlar. Ama diğer partilere ver yansın edip onları kötülerler. Yani kötülünen partilerin "yanlışı" onların "doğrusu" olmadığı halde; bunları dinleyen "halk" o "yanlışı" eleştirenlerin "doğrusu" gibi algılar. Böylece algı çarpılmasına uğrarlar. El geçmişi kötüledikçe El inancılıarı kötülünenin zıddını Elde adalet ve kutsallık olmakla görüyordu.

Sosyal kolektifi mantığa göre" yani "sağlatan ve kolektife göre; dağıtan mantığa göre" ve "toplumcu kolektif mantığa göre" yani "üreten ve kolektife göre dağıtan mantığa göre" kölecilik iblis yoluuydu.

Durum böyle olduğu halde; "köleci sosyal mantık", yani "seçilmiş kişilere gani gani mülk verip te genel çoğunluğa zırnık koklatmayan mantığın" kendi söylediği "adalet üzerinde" köleciliğin kendi öncesine iblisin yolu diyecekti! Her kötülüğün anası sömürü düzeni olduğu halde "içki kötülüğün anası" diyerek hedef şaşırtacaktı.